

НИКИ ФРЕНЧ

НАТРАПЧИВИ
МИСЛИ ЗА
ПЕТЪК

Превод от английски
Антоанета Тошева

AMG
PUBLISHING

София • 2019

На Кърсти и Филип

Петгодишната Кити беше намусена и сърдита. Бяха чакали на дълга опашка в Музея на кралските принадлежности*, които не ѝ се бяха сторили особено интересни. Опашката в Музея на Мадам Тюсо беше още по-дълга, повечето от восъчните фигури ѝ бяха непознати, а и тя не успя да ги види добре заради многолюдната тълпа. Освен това навън валеше, да не говорим за това, че мразеше метрото. Докато чакаха на перона, се чу грохотът на приближаващата мотриси и Кити се почувства така, сякаш някакъв страшен звяр всеки миг ще изскочи от тъмното.

Но когато се качиха на туристическото корабче, настроението ѝ се подобри. Реката беше толкова широка, а водите ѝ се надигаха като океан заради подводните течения и прилива. Край тях се носеше пластмасова бутилка.

– Къде отива? – попита Кити.

– Към морето – отвърна майка ѝ. – Ще плава все към морето.

– Преградата в Темза** ще я спре – обади се баща ѝ.

---

* Музеят на кралските принадлежности се намира в Лондонската кула и представлява сбирка от 140 церемониални регалии и одежди, носени от английските монарси при коронацията им. – *Бел. прев.*

** Става дума за т. нар. Thames Barrier – преграда от подвижни елементи, издигната през 1984 г. в коритото на Темза, за да не позволява на високите приливни вълни от Северно море да наводняват Лондон. – *Бел. прев.*

– Няма да я спре, защото не е естествена, а изкуствена – възрази майка ѝ.

Когато корабчето се отдалечи от пристана, Кити започна да тича от едната му страна до другата. Ако видеше нещо интересно на единия бряг на реката, пропускаше да види интересните неща на другия бряг или отпред.

– По-спокойно, Кити – каза майка ѝ. – Защо не запишеш в тетрадката си всичко, което виждаш?

И Кити извади новата си тетрадка със слонче на корицата, а също и химикалката си. После я отвори на чиста страница, написа номер едно и около него нарисова сърце. След малко видя интересна гледка.

– Какво е онова голямо нещо?

– Кое голямо нещо?

– Онова.

– „Окото на Лондон“*.

И така, това беше номер едно.

Туристическото корабче беше почти празно. Беше петък и току-що беше спряло да вали. Родителите ѝ пиеха кафе, а Кити, чието училище този ден беше затворено заради семинари за обучение на учителите, и която от седмици беше чакала тази екскурзия, сбърчи чело над тетрадката си, докато глас от високоговорителя обясняваше, че река Темза е била свидетел на безброй исторически събития. Именно оттук мореплавателят Франсис Дрейк се отправил на околосветско пътешествие и пак тук се завърнал с кораб, натоварен с всякакви богатства и бил удостоен с титлата „сър“.

---

* Огромно по размери виенско колело с модерен дизайн, построено на южния бряг на Темза в чест на новото хилядолетие и отворено за посещения през 2000 г. – *Бел. прев.*

Кити беше толкова погълната от заниманието си, че неволно се подразни, когато баща ѝ седна до нея.

– Спряхме – каза той. – Сега можем да погледаме Темза и Лондонския мост.

– Знам – каза Кити.

– А знаеш ли песничката „Лондонският мост се срути“?

– Изучихме я в училище.

– Учихме я.

Кити не обърна внимание на забележката му и продължи да пише.

– Е, какво видя?

С изплезено от усилие езиче Кити довърши думата, която пишеше. После вдигна тетрадката си.

– Пет неща – обясни тя.

– Кои пет неща?

– Птица.

Баща ѝ се засмя. Тя се намръщи.

– Какво?

– Нищо. Това е много хубаво. Птица. Какво друго?

– Корабче.

– Това корабче ли?

– Нее – Кити извъртя очи с досада. – Друго корабче.

– Добре.

– Дърво.

– Къде?

– Вече го отминахме. – Тя погледна отново в тетрадката си. – Лека кола.

– Да, покрай реката се движат много коли. Чудесно, Кити. Това ли е всичко?

– А също и един кашелот.

Баща ѝ погледна в тетрадката.

– Правилно е да се пише „кашалот“. К-А-Ш-А-Л-О-Т. Но това е река. В нея няма кашалоти.

– Но аз го видях.

– Кога?

– Преди малко.

Кити посочи с пръст. Баща ѝ се изправи и отиде до едната страна на корабчето. И тогава денят от вълнуващ стана още по-вълнуващ. Бащата изрече нещо на висок глас, а после се обърна към Кити и ѝ извика да не мърда от мястото си. След това изтича по палубата и надолу по стъпалата, а човекът, който говореше по радиоуредбата, млъкна и след малко заговори отново, но с променен глас. Хората се втурнаха по палубата и се наведоха през перилата от едната ѝ страна, като крещяха разтревожено, а една дебела жена се разплака.

Гласът от високоговорителя призова струпалите се до перилата хора да се отдръпнат, но те не помръднаха. Майката на Кити дойде и седна при нея, започна да ѝ обяснява какво планират да правят по-нататък; каза ѝ, че през лятната ваканция, която щеше да настъпи съвсем скоро, ще отидат на къмпинг. После Кити чу ръмженето на двигател, стана и видя голяма моторна лодка, която се носеше по реката с висока скорост. След няколко мига се приближи, спря и Кити почувства как образувалите се вълни разклатиха тяхното корабче толкова силно, че тя едва не падна. Майка ѝ се изправи и отиде при останалите край перилата. Кити виждаше само гърбовете и вратовете им. Това ѝ напомни за Музея на Мадам Тюсо, където баща ѝ я беше качил на раменете си, за да вижда добре.

Този път тя отиде в единия край на събралата се група. Прочете надписа от едната страна на моторната лодка: „Полиция“. Това щеше да бъде номер шест в нейния списък. Двама мъже се спуснаха от лодката, стъпвайки на малък ръб в задната ѝ част. Единият беше облечен в широки жълти дрехи, на ръцете си имаше гумени ръкавици и след миг вече беше във водата. С мощта на възгетата мъжете започнаха да издърпват нещо от реката. От хората на корабчето, които ги наблюдаваха, се чува ужасени стонове. Някои се отдръпнаха от перилата и сега Кити можеше да вижда по-добре. Други бяха вдигнали телефоните си и снимаха. Намереното нещо изглеждаше странно – цялото подуто, с млечен цвят и на петна, но тя знаеше какво е. Мъжете го сложиха в голям черен чувал и дръпнаха ципа му.

Полицейската лодка и туристическото корабче потеглиха заедно и единият от двамата мъже се прехвърли на долната палуба на корабчето. Другият мъж – този с широките жълти дрехи, остана на моторната лодка. Той връзваше възел на едно въже. Когато приключи, се изправи и погледна към Кити, която му махаше с ръка. Той се усмихна, помахаше ѝ на свой ред и тя му отвърна.

Повече нищо не се случи, ето защо Кити се върна и седна на мястото си. Написа в тетрадката си номер шест, ограда го и добави „Полиция“. После погледна номер пет. Внимателно, буква по буква, тя зачеркна „Кашалот“, след което грижливо изписа думата „Ч-О-В-Е-К“.